

Třetí Zlatý Trapsavec putoval ve 22. ročníku do rukou Kavčete. Její přívětivý a chytrý tramský humor opět slavil úspěch. Pomalu se projevil sice úbytek příspěvků, přesto úroveň neklesala a každý ročník přinesl několik velmi zajímavých dílek. Oheň s vyhlášením výsledků a předáváním cen se odehrál v lesích nad Mrákotínem.

Příjemné čtení **VANDR SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ** Šerif T.O. Severní západ si představoval správného trampa jako muže pevných zásad a ušlechtilého chování, abstinenta a nekuřáka, muže s citlivou, přírodu vroucně milující duší. Toužil být obklopen takovými dokonalými trampy, což se mu nedařilo, přestože se snažil povznášet osadníky, Bíbu a Klacka, k vznešenosti svých ideálů pomocí osadní prohibice, zakazující prakticky všechno, co by se vymykalo šerifovým představám o ušlechtilosti. Šerif nepochyboval o tom, že kdyby jeho pevná vůle na chvíli polevila, v osadě by se hned usídlila lenost a alkohol, zahemžily by se tu krásné Bíbovy dívky, a Klacek by se celé vandry jen flákal po campu, pokud by vůbec vylezl ze spacáku. Ani s láskou k přírodě to v osadě nebylo valné. Například Bíba odmítal chodit pozorovat východ slunce s chatrnou výmluvou, že za jitra bývá děsná kosa, a Klacek jednou, když uviděl v ešusu krásně vypasenou, duhově zbarvenou housenku, zvolal: fujtajbl!

Představy o ideálním ušlechtilém trampovi nesplňovali ani ostatní trampové, vandrující v okolních skalních údolích, a už vůbec ne členové T.O. Jižanská vlajka, které byl nucen seveřanský šerif často poslouchat, když rozzlobeně ležel v nočním lese s otevřenými očima a nemohl usnout pro vyzpěvování a hulákání jižanských hord, putujících do svých táborů po zavírací době z restaurace Na Vyhlídce.

Poslední kapkou, kterou přetekl [pornmobile](#) pohár šerifovy trpělivosti, byla jistá nechutná příhoda na nádraží v okresním městě, které se bohužel nekontrolovaně zúčastnili i osadníci Bíba a Klacek.

Slavný šerif T.O. Padesát metrů od hospody, zvaný Drška, nebyl po odchodu z nádražní restaurace schopen dopravit se přes nástupiště k přistavenému vlaku, a tak mu přítomní kamarádi, včetně Bíby a Klacka, pomáhali přelézt koleje a nastoupit do vagónu, což se dělo s patřičným halasem a za opovržlivých pohledů civilních cestujících. Tohle představení pokračovalo i za jízdy, neboť šerif Drška si nemohl vzpomenout, jaký je den, a jestli jede na vandr nebo do práce. Neustále si obhlížel svůj oděv a povídal: „Tohle asi nebudou montérky, tak to jedu na čundr!“ Potom objevil na koleni díru a radostně zvolal: „Jsou to montérky. Poznávám je!“, čímž vyvolal bouřlivý smích u soukmenovců a chladný odstup u civilních cestujících.

Šerif T.O. Severní západ se ovšem velice styděl. V té době zrovna poněkolikáté pročítal oblíbené knihy z dětství a rozhodl se dát podle nich osadníkům pevný řád, konečně vedoucí k ušlechtilosti a dobrým tramským mravům.

A tak jednou za příjemného pátečního podvečera, když seveřani znaveni dorazili na camp, šerif využil jejich zemdlenosti a zeptal se, zdali by nechtěli žít lépe a hodnotněji.

„Třeba,“ souhlasil Bíba a začal usínat.

Teprve ráno, když z ohniště stoupal dým a Bíba s Klackem zahajovali obvyklé ranní poflakování po campu, šerif slavnostně vyndal z desek dva papíry a podal je osadníkům. Byl to kalendář s prázdnými okénky, nahoře s kresbičkami ze zálesáckého prostředí a s nápisem MŮJ MODRÝ ŽIVOT V DUBNU.

„Začíná nový měsíc,“ řekl šerif, „a je vhodné začít i nový život. Prostě každý den zabarvíte okénko činu, který jste splnili.“

A překvapeným osadníkům vysvětlil, jak se takový MODRÝ ŽIVOT používá, aby z nich udělal nové trampy, ušlechtlejší a lepší.

„Cože?“ nerozuměl zpočátku Bíba a zíral na svůj papír s blížící se děsivou předtuchou. „Ranní cvičení, Čistění zubů a Mytí studenou vodou každý den?“ vylekal se Klacek. „To po nás nechceš, šerife, že ne? Tady na campu není žádná voda.“

„Proběhnete se ty dva kilometry dolů k potoku,“ laskavě odpověděl šerif, „to bude to ranní cvičení, a voda je tam dole pod skalami studená dost.“

„Šerife,“ pokračoval Klacek, „a co takhle Slušná mluva, Čestné chování a Dobrý čin?“

Šerif odpověděl, že zkrátka Klacek přestane říkat jeho vaření blivajzy, nebude pokřikovat z vlaku na holky a každý den udělá něco pro osadu, například zrovna může dojít pro dříví, a to bez fňukání.

„Ještě je tu Radostný prožitek!“ zvolal v naději Bíba, ale šerif ho zarazil:

„Žádněj rum. Radostným prožitkem pro vás bude, když přežijete ranní mytí a doběhnete tím kopcem nahoru ve zdraví. To vám úplně stačí.“

Za nějaký čas se v okolí rozneslo, že T.O. Severní západ žije MODRÝM ŽIVOTEM, a Bíba s Klackem museli snášet všetečné otázky a někdy i posměšky, pochopitelně nejvíce ze strany jižanů.

Osadní morál v T.O. Severní západ proto upadal, vybarvených okének ubývalo a šerifovy záměry se začínaly hroutit.

„Tak dobře,“ řekl jednoho dne šerif. „Když budete opravdu žít celý měsíc MODRÝM ŽIVOTEM, můžete jeden vandr strávit jak budete chtít, Prostě takový vandr splněných přání, i těch nejtajnějších.“

Výzva postavila osadníky na nohy.

„Opravdu i těch nejtajnějších?“ ujišťoval se Bíba a šerif vážně přikývl. Tak vážně, že ani nedodal, že si ta jejich tajná přání umí dobře představit.

Další měsíc se život severánských osadníků jen modral. Nebyli sami, kdo se těšili na vandr splněných přání. Na tenhle mejdan se hlásili i jižani, kteří si nechtěli nechat ujít příležitost sledovat, jak si bude severánský šerif počínat uprostřed nevázaného veselí, neboť Bíbova a Klackova tajná přání by mohla být jenom veselá a nevázaná.

Nápadné bylo, že šerif T.O. Severní západ zůstával při vzrůstající mejdanové horečce klidný, až netečný. Vždyť ten jediný vandr mohl zničit jeho osadní dílo, porušil prohibici, a postavit severany na roveň těm z Jižanské vlajky.

„Ten jim to nedaruje,“ tvrdil Macek, šerif T.O. Jižanská vlajka, „ten jim nadělí vandr splněných přání, že na to hned tak nezapomenou a už si nikdy nebudou nic přát.“

Měl pravdu.

Když nastal konec měsíce, Bíba a Klacek přinesli své MODRÉ ŽIVOTY bez bílého okénka, což pyšně předváděli, a stanovil se datum toužebně očekávané akce.

V ten den mířil k severánskému campu rozjařený hlouček, doprovázející šťastlivce Bíbu a Klacka na vandr. Byl tu mezi jinými jižany i pověstný generál Trychtýř, a připojil se i šerif T.O. Padesát metrů od hospody, slavný Drška, aby prý viděl, jak se severánskej šerif zatváří, až mu zazpívá Hop tam s jednou, hned mi nalej druhou, jelikož tuto píseň z duše nenáviděl.

Když přicházeli na camp, začínal mít Bíba podezřelé tušení. Potvrdilo se hned, jakmile mezi stromy spatřili u ohniště čekajícího šerifa.

Šerif nebyl sám.

Spolu s ním vstávaly k vítání příchozích tři dívky, které předtím nikdy neviděli. Jedna byla útlá jako sedmikráska, a měla taky tak bledou tvář a žlutavé vlasy, druhá vypadala jako větrem česaná vodní víla, a její oči měly skutečně barvu lesní studánky, a třetí byla hnědovláška, připomínající buchtu od maminky, baculatou a sladkou. Všechny byly oblečeny v úhledném

tábornickém úboru, na rukávech měly domovenky se znakem rozevřené knihy a obrysem sedícího bobra.

„To jsou členky Klubu čtenářek Jaroslava Foglara,“ představoval je šerif, a jeho oči při pohledu na hlouček překvapených zpustlíků svítily jako sluníčko. „Doslechly se, že u nás na osadě plníme MODRÝ ŽIVOT a žijeme příkladně a kamarádsky, tak se na nás přijely podívat. Budou si dělat poznámky, a pak o nás napíšou reportáž do klubovního časopisu. Celostátního klubovního časopisu.“

Sedmikrásková čtenářka začala všem podávat ruku, ještě než stačili se smíšenými pocity sundávat bágly.

„My jsme si vždycky myslely, že trampové jen pijí rum a hulákají po nádražích,“ přiznávala kajícně, když se přivítala s Bíbou. „Prostě že to jsou jen neurvalci, co do přírody nepatří.“

„Ale vždyť my taky patříme,“ protestoval Bíba, „vždyť my tady, přece ten... modrej život...“

Šerif T.O. Severní západ se jemně usmál. Byla to jediná a poslední odpověď na to, co se potom dělo na campu. Jeho tvář byla klidná a netečná, jakoby to nebyl on, kdo zrežíroval osadníkům nezapomenutelný vandr. A kvůli sedmikráskové, studánkové a sladké víle byli všichni ochotni zapřít sami sebe, a stát se vybájenou šerifovou představou.

Dokonce i generál Trychtýř, když se seznamoval, zapřel své krásné jižanské jméno a zbaběle řekl:

„Já jsem Rony...“

Ve stejném duchu to pokračovalo dál u ohně, když seděli všichni svorně v kruhu, členky čtenářky pozorně sledovaly každé hnutí, každé slovo, které se proneslo, a notýsky měly stále po ruce.

Jedna ze čtenářek se obrátila na nápadně ztichlého Dršku a zeptala se:

„Lovíš taky bobříky?“

„Lovím,“ odpověděl Drška a vyděšeně hledal v nezúčastněné šerifově tváři alespoň trochu pomoci, „to lovím, a někdy je i vidím...“

Utrpení osadníků nebralo konce.

Šerif najednou obřadně hrábl do ohně, vzal si slovo a seznámil kamarády a členky čtenářky s programem společného víkendu, plného veselých her, sportování a moudrého poučení. Bíba se chabě pokusil navrhnout nějakou hru ve smíšených dvojicích, ale byl umlčen. Šeptem mu bylo doporučeno, aby odklidil žracák z dosahu ohně, jelikož vršky láhví se v něm příliš lesknou. Během noci všechn alkohol z campu záhadně zmizel, a spolu s ním i jižani s Trychtýřem a Drškou. Šerif později vysvětlil, že odešli plnit bobříka osamění.

Druhý den se šerif T.O. Severní západ tvářil už normálně a spokojeně. Hned za jitřní rosy vyhnal všechny ze spacáků pozorovat východ slunce, a než se uvařila snídaně, stačil nakreslit pro Bíbu a Klacka nové MODRÉ ŽIVOTY na další měsíc, s hezkými obrázky a ornamenty.

Pak chvíli přemýšlel, jemně se usmál do ranního slunce, a začal kreslit další dva, pro generály Trychtýře a Dršku, slavného šerifa T.O. Padesát metrů od hospody, který kvůli vandru splněných přání porušil zákon své osady, a poprvé přenocoval dál, než bylo stanoveno jejím názvem. **Zlatý Trapsavec 1996**

Jaroslava Kavče Šálková